

Arrest

nr. 55 763 van 9 februari 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2011.

Gelet op de artikelen 51/4 en 39/77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 december 2011 het Rijk binnen en diende op 15 december 2011 een asielaanvraag in. Op 14 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenreiaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 4 januari 1982 in de stad Bahawapur van de provincie Punjab. U woonde er samen met uw ouders, broers en zussen. U ging tien jaar naar school waarna u zich op de landbouw toeleigde. in de maand maart 2010 ontmoette u Hamad in het stadion waar u 's avonds ging wandelen. Sindsdien wandelde u elke avond met hem en groeide er een sterke vriendschap tussen jullie. U vertelde Hamad over de financiële problemen die u kende, waarop hij een vriend Shabir belde die u, na een lichte aarzeling van uw kant, in de maand april

10.000 roopie leende. Daarna vergezeld Shabir u en Hamad bij uw avondlijke wandelingen. Later werd u aan nog twee andere vrienden, Azam en Ansari, voorgesteld. Tijdens uw dagelijkse ontmoetingen werd er over Islam en Jihad gepraat. Op een avond in juni werd u door de vier vrienden gevraagd om een aanslag te plegen tegen een Sjiiitische vereniging. U weigerde, maar hoorde hen praten over het kidnappen van uw broer om u onder druk te zetten. U informeerde dezelfde avond uw ouders over uw wedervaren. De volgende ochtend deed u inkopen in de markt toen u door uw zus gebeld werd dat de politie naar u op zoek was. Azam was die nacht gearresteerd en had u aangewezen als terrorist. U vluchtte onmiddellijk naar uw jongere zus in Lodra om dezelfde avond uw toevlucht te zoeken bij een vriend in Lodra. U werd herhaaldelijk gebeld door Shabir die u ervan beschuldigde hen verklikt te hebben. Na enkele dagen bij uw vriend in Lodra kwamen zij u op het spoor waarna u voor enkele dagen onderdook bij een vriend in Junpur. Uw familie en vrienden hadden voor u een smokkelaar geregeld die u in de maand augustus Pakistan liet ontvluchten. U kwam op 11 december 2010 in Zaventem aan, waar u door de Federale Politie werd tegengehouden en naar het gesloten centrum werd gebracht. Op 15 december 2010 verklaarde u zich vluchteling. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u zowel de overheid als uw voormalige vrienden. Uw vrees stoelt u op de contacten die u maandenlang met Hamad, Shabir, Azam en Ansari onderhield en de vraag voor een aanslag waarin deze contacten uitmondde. Aan de contacten die u met deze vier personen zou gehad hebben kan echter geen geloof worden gehecht.

Allereerst dient opgemerkt dat uw kennis van de vier personen die u trachtten te overhalen tot Jihad volledig ontoereikend is. Hoewel u beweert dat u Hamad voor een periode van enkele maanden elke avond ontmoette gedurende twee à drie uur per dag en u stelt dat u goede vrienden werd, kan u helemaal geen informatie over hem verschaffen (CGVS p.3,4,7-8). Ook over Shabir, Ansari en Azam, met wie u eveneens veel tijd doorbracht en die u als vrienden of goede kennissen omschrijft, weet u niets te vertellen (CGVS p.6,6,7-8). Dat u beweert dat u de personen die u als uw vrienden beschouwt zeer regelmatig ontmoette, dat zij zelfs soms naar uw huis kwamen om te eten of te drinken terwijl zij voor u, zo blijkt, volslagen onbekenden zijn is niet aannemelijk en ondergraaft het geloof dat er aan de contacten tussen u en deze vier personen moet worden gehecht (GGVS p7). Aangezien uw ontmoetingen met Hamad, Shabir, Ansari en Azam de kern van uw asielaanvraag uitmaken schaadt deze vaststelling ernstig het geloof in uw asielmotieven.

Dat u effectief meerdere maanden intensief contact onderhield met vier personen die zich actief voor de Jihad engageerden blijkt evenmin uit uw kennis van de gesprekken die door hen gevoerd werden en uw reactie daarop. Waar u vertelt dat er tijdens uw dagelijkse ontmoetingen twee onderwerpen aangesneden werden, Islam en Jihad, komt doorheen uw verklaringen een weinig grondige kennis van beide gespreksonderwerpen naar boven. Meermaals werd u gevraagd in detail weer te geven wat er in de gesprekken over Jihad en religieuze zaken gezegd werd. U kan echter slechts een beperkt aantal algemeenheden opsommen die geenszins doen vermoeden dat u maandenlang dagelijks getuige was van dergelijke gesprekken (CGVS 4,5,6,10). Uw beperkte kennis van de gesprekken staat samen met de erg povere argumenten die zij zouden gebruikt hebben om u van een effectieve aanslag te overtuigen haaks op het doel van uw vier vrienden. Indien zij u werkelijk maandenlang op een aanslag zouden hebben voorbereid, kan er verwacht [worden] dat u een concrete argumentatie kan weergeven. Er kan immers aangenomen [worden] dat achter het plegen van een religieus getinte aanslag een gedegen overtuiging schuilgaat terwijl de kennis die u ten toon spreidt allerm minst van een dergelijke indoctrinatie blijk geeft (CGVS p.7). Voorts dient er ook op uw opmerkelijke houding ten opzichte van deze gesprekken gewezen. Zo slaagt u er niet in te verklaren waarom u, die prat gaat op een vredelievend karakter, maandenlang intensief optrekt en een vriendschapsrelatie opbouwt met personen die voortdurend en openlijk Jihad verkondigen. Dat u niet wist dat ze theorie in praktijk omzetten kan niet als een afdoende verklaring weerhouden worden voor uw opmerkelijk passieve houding ten opzichte van hun weinig aan de verbeeldingoverlatende gesprekken (CGVS p.5,6,10).

Tenslotte dienen nog een aantal vage en tegenstrijdige verklaringen aangekaart die het verdere geloof in uw asielmotieven afbreken. Zo geeft u in uw reactie op het dringende verzoek van uw vrienden om een aanslag te plegen geen blijk van een grote vrees waarvan u doorheen het gehoor getuigt. Nadat u merkt dat uw vrienden terroristen zijn die er niet voor terugdeinzen om u en uw familie te bedreigen indien u volhardt in uw weigering een aanslag uit te voeren, informeert u uw ouders maar gaat u vervolgens slapen om de volgende dag naar de markt te gaan om inkopen te doen (CGVS p.7). Deze houding strookt allerm minst met de door u geschetste omstandigheden. Als u gevraagd wordt waarom u zich niet onmiddellijk tot de politie wendde voor hulp stelt u dat de politie u ervan zou verdenken bij de terroristen te horen die u aangeeft. U kan deze bewering echter niet verduidelijken en u kan slechts

algemeen stellen dat "dat is wat er gebeurd is in Pakistan". Zoals u even later ook zelf aangeeft kan nergens uit uw verklaringen worden afgeleid waarom u niet kon rekenen op bescherming van de autoriteiten (CGVS p.7,10). Dat u niet eens tracht om bescherming te zoeken maar u zich laat afschikken door een allerminst op uw eigen ervaringen gestoeld beeld van de Pakistaanse politie is niet in overeenstemming te brengen met uw vrees op vervolging. Daarnaast springt ook de vaagheid waarmee u spreekt over uw verblijf in Pakistan nadat u op een dag in juni uw huis heeft moeten ontvluchten in het oog. Zo beweert u dat u dezelfde dag dat u bij uw zus in Lodra aankwam haar huis moest verlaten voor het huis van uw vriend in Lodra, waar u enkele dagen verbleef. Vervolgens vond u voor enkele dagen onderdak in het huis van uw vriend in Junpur, vanwaar u naar Karachi ging om onmiddellijk deze stad achter u te laten op weg naar Europa. U zou Karachi in augustus 2010 verlaten hebben, zo zegt u. Dat u in een zweem van vaagheid ca. twee maanden met twee periodes van enkele dagen overbrugt roept vele vragen op (CGVS p.6,7,8,9). Evenzo is het verwonderlijk dat u de beruchte overstroming in Pakistan in juli en augustus 2010 niet kan kaderen in uw asielaanvraag. Eerst meent u dat u toen niet meer in Pakistan was om het er vervolgens op te houden dat u het niet meer weet (CGVS p.9). Gezien de omvang van deze overstromingen in Pakistan lijkt het onmogelijk dat u zich er destijds niet van bewust was. Dat u de overstroming niet kan situeren tegenover uw persoonlijke situatie, die zo vertelt u, destijds beheerst werd door uw asielproblemen niet schaaft andermaal het geloof in uw verklaarde asielmotieven.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw opmerkingen in een bedrieglijk daglicht. Bijgevolg kan er u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het Noordwesten van Pakistan. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Punjab en meer bepaald in de stad Bahawapur actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Bahawapur aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert treft u aan in het administratief dossier.

De twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asiolverhaal worden door het gebrek aan documenten allerminst weggelaten. Integendeel, u legt geen enkel stuk voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een "Eerste middel" voert verzoeker de schending aan "van de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidbeginsel en schending van art.62 van de wet van 15/12/1980".

2.2. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet) hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. Verzoeker voert voorts aan dat uit de bestreden beslissing *“geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds; terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is; Dat bij gevog bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering”*.

2.4. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. In zoverre al nuttig aangevoerd is dit onderdeel van het middel ongegrond.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de *“schending van artikel 1.A.2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1951, en gekend als de “Conventie van Genève”, en art. 48/3 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen”*.

3.2. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan met documenten terwijl hij in Pakistan een paspoort had aangevraagd om in Dubai te werken (CGVS-verhoor p.3). Zijn identiteitskaart zou onderweg verloren zijn. Verzoeker is vanuit Griekenland in België aangekomen met een vals paspoort. Aangezien verzoeker nalaat enig reisdocument neer te leggen toont hij niet aan wanneer hij Pakistan verliet. Dat hij Pakistan met een vals paspoort zou verlaten hebben blijft dan ook een loutere bewering.

3.3. Verzoeker laat na de deugdelijkheid van de feiten aan de basis van zijn vlucht en die in de bestreden beslissing werden opgenomen aan te tonen. Verzoeker betwist dat zijn kennis over zijn vrienden die hem naderhand zouden verplicht hebben een aanslag te plegen tegen een Sjiitische vereniging, ondermaats is, nochtans brengt hij geen concrete elementen aan die een duidelijk beeld kunnen geven over deze mannen en beperkt hij zich tot het stellen *“Dat het in Pakistan en onder Moslims in het algemeen zo is dat men de vrienden van zijn vrienden ook beschouwt als zijn eigen vrienden”* en *“Dat ook Shabir aan verzoeker bij het lenen van geld zei “we zijn moslims, we moeten elkaar helpen”*”. De CGVS heeft meerdere open vragen gesteld in dit verband die verzoeker niet beantwoordde (zie onder meer CGVS-verhoor p.7-8 *“Wie is Hamad? Vertel eens alles wat u over hem weet. Ik heb hamad in het stadium ontmoet. Ik ging nooit naar hun huizen, van geen van de vier. Ik ontmoette hen in het stadium, ze kwamen naar mijn huis, soms om te drinken, te eten. Meer weet ik niet over hen. Meer weet u niet over hen. Kan u nog iets meer over hen vertellen, maakt niet uit wat? Nee, ik had geen kennis van waar ze woonden, wat voor werk ze deden”*). Verzoeker geeft dan ook zelf aan geen bijzondere kennis te hebben over deze mannen terwijl hij feiten aanvoert met mogelijk zware gevolgen en ook verzoekers familie werd bedreigd met het kidnappen van zijn broer. Het is redelijk te verwachten dat een asielzoeker die een dermate vrees voor vervolging ervaart, hierdoor zijn familie moet achterlaten en beslist om naar Europa te vluchten, een dergelijke beslissing nam na overleg en beraad. Dit veronderstelt in casu een zekere inschatting van de feiten die hij trachtte te ontvluchten en van de enkele vrienden die de oorzaak waren van zijn problemen. Verzoeker blijft bij loutere, ongestaafde beweringen te meer nu hij niet erkent in de Jihad geïnteresseerd te zijn noch ermee bekend is. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk voor een dergelijke opdracht te zijn aangesproken.

3.4. Voorts kan verzoeker zich niet beperken tot enkele boude beweringen, maar dient hij aan te tonen dat hij desgevallend geen beroep kan doen op interne bescherming. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het voor hem onmogelijk was naar de politie te gaan om de intenties van zijn vrienden kenbaar te maken of desgevallend niet-gouvernementele mensenrechtenorganisaties aan te spreken of minstens de Shia gemeenschap in te lichten. Zijn bewering dat Azam was opgepakt en iedereen heeft verklikt, blijft ongestaafd en hoe dan ook wijst dit er op dat verzoeker wel zou gehoord zijn indien hij naar de politie was gestapt. Indien verzoekers nalatigheid de planning van een ernstig misdrijf aan te geven, mogelijk ook in Pakistan strafbaar is, dan kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker dit aan zijn eigen achteloos optreden te wijten heeft. Hoe dan ook gelet op de ongeloofwaardigheid van de aangebrachte feiten wordt evenmin aangetoond dat een eventuele gerechtelijke vervolging ook een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin zou inhouden. Dit klemt in casu te meer nu verzoeker niet aantoonde dat Azam werd opgepakt, noch dat Azam hem zou hebben verklikt, noch dat hij daarop werd aangeklaagd.

3.5. Waar verzoeker zijn vervolging aanvoert op grond van zijn sociale groep van *“geweigerende jihadi strijders, waaraan het religieuze element kan worden gekoppeld, vermits op grond van zijn weigeren tot erkenning van het radicaal fundamentalisme en bijgevolg door zijn weigering om gehoor te geven tot hun oproep tot heilige jihad”* dient verwezen te worden naar de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen rond de jihad en kan daarbij worden toegevoegd dat het loutere feit te behoren tot een etnische/sociale groep (namelijk de jihadi strijders) onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, d. Immers verzoeker toont niet aan dat de gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden.

3.6. Ten overvloede kan gesteld worden dat verzoekers problemen voortvloeien uit zijn financiële noden terwijl hij niet toelicht hoe hij dan wel de nodige fondsen had om naar het Westen te komen en een dure illegale reis kon financieren. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196).

3.7. Voorts beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas en tot algemene beschouwingen en verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en meent *“Dat er met name zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reële en persoonlijke risico loopt op ernstige schade”*. Hij meent verder dat het *“reëel risico kan worden afgeleid uit het feit dat er in het thuisland reeds burgerslachtoffers vielen ten gevolge van willekeurig geweld; Een bomaanslag of zelfmoordaanslag is op zichzelf een ernstige bedreiging van het leven. Geregelde aanslagen maken dat bij terugkeer een reëel risico bestaat op nog dergelijke aanslagen”*.

4.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Uit informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt (zie Subject related briefing “Pakistan” Veiligheidssituatie Pakistan, 2 juli 2010) dat de strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten hoofdzakelijk beperkt blijft tot het noordwesten van Pakistan. De commissaris-generaal beschikt hier over een zekere appreciatiemarge en is na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Punjab en meerbepaald in de stad Bahawapur actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Bahawapur aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift geen enkel concreet feit of element (andersluidende informatie) aangebracht dat bovenstaande argumentatie zou kunnen ontkrachten of minstens in twijfel trekken.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK